

ивали се черкви, възниквали училища, разпространявало се книжното учение, процъвтвала най-послъ Славенската Книжевност. Просвѣтителната дѣятелность на Бориса-Михаила оправдала завѣтното негово призваніе. И ний, чрѣзь десеть вѣкове, огръбаны отъ нейнѣхъ свѣтлинѣхъ, като прославямы труденицытъ пришедцы, какъ да не сме дѣлжны да почтемъ паметьтъ на тогось, на когото душата была изпълнена съ привѣтъ къмъ създателитъ на тѣзи книжевность, заритъ на коѣхто сѣ западали свѣтилото на Славенското просвѣщеніе?

Тържественното признаніе за участіето на Бориса-Михаила въ туй просвѣщеніе е дѣлжната дань отъ нашѣхъ благодарность. Азъ ся помѣчихъ да изобразѣ само това значеніе на Бориса-Михаила, което исторіята за просвѣщеніето на славенытъ трѣба да признае за наше общо славенско достояніе. Като не съмъ въ сила да доисприкажъ за всичкытъ моменты на неговътъ животъ, то пакъ съмъ честитъ, дѣто на тозь день